



УДК 821.134.2-31  
П88

Original title: ¡Amigas forever!  
© 2014, Ana Sandra Punset Martínez  
© 2014, Paula González, for the illustrations

© 2014, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.  
Travessera de Gràcia, 47-49. 08021 Barcelona

**Ана Пунсет**

П88 Клуб червоних кедів. Подруги forever! [Текст] : повість / Ана Пунсет ; пер. з ісп. Олени Забари. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2019. — 288 с.

ISBN 978-617-679-555-1

«Клуб червоних кедів. Подруги forever!» — друга книжка з серії «Клуб червоних кедів» іспанської письменниці Ани Пунсет про дівчат-підлітків, їхню дружбу, перші закоханості і стосунки.

Подруги вирішують разом поїхати в літній табір, але поїздка Фріди може зірватися — її батьки не мають на це коштів. Дівчата не можуть цього допустити, тож беруться заробляти гроші самотужки. Марта відкриває онлайн-крамничку солодощів, Фріда починає вигулювати собак, Лусія ініціює ярмарок мрій. Та чи вдасться дівчатам реалізувати все задумане, якщо лідерка касти Модних скликає найбільшу вечірку року зумисне в той самий день, що і ярмарок?..

УДК 821.134.2-31

© Ана Пунсет, текст, 2014  
© Паула Гонсалес, ілюстрації, 2014  
© Олена Забара, переклад, 2019  
© Видавництво Старого Лева,  
українське видання, 2019

ISBN 978-617-679-555-1 (укр.)  
ISBN 978-84-15580-74-4 (ісп.)

Усі права застережено

АНА ПУНСЕТ



Подруги forever!

Ілюстрації  
**Паули Гонсалес**

З іспанської переклала  
**Олена Забара**

Львів  
Видавництво Старого Лева  
2019



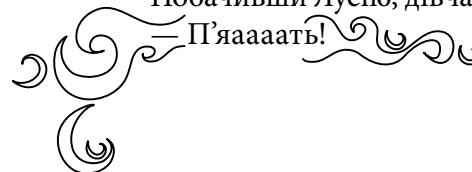
# 1

## *Привіт навесні!*



У нього найчарівніша у світі усмішка. Лусія побачила Еріка в глибині коридору і сповільнила ходу. Так, але про все за чергою. Вона щойно піднялася на другий поверх та прямувала до класу. Дівчата вже стовбичили біля дверей. Фріда реготала з жартів, якими сипала Ракель, і розбавляла їх власними приколами. Обидві були високі й дотепні, наче ці дві риси — невід'ємні атрибути членів шкільної волейбольної команди. Беа стояла замріяна й геть не в гуморі. Можливо, тому що вчора вона до самої ночі сиділа зі скрипкою. Сусана зі своєю фірмовою байдужістю на обличчі й синьою хустинкою на шиї підпирала двері. Вона не застудилася, просто любила носити хустинки. Час від часу дехто з учителів робив їй зауваження, адже цей аксесуар не входив до шкільної форми. Тоді Сусана мусила скидати хустинку.

Побачивши Лусію, дівчата хором проспівали:



Доки Лусія співала у відповідь «Тааак!», подруги стрибали навколо.

За кілька днів у неї день народження.

— Ти вже придумала, куди підемо? — запитала невгамовна Фріда.

Лусія знала, що дівчата не будуть напружуватися й готувати для неї якийсь сюрприз. Вони вже стільки часу разом, що навряд чи здатні чимось здивувати одна одну.

— Маю одну ідейку, та спершу дещо уточню...

І щоб подруга більше її не діймала, змінила тему й запитала, як минули вихідні.

— Я цілу добу мусила терпіти брата, бо в нас була сімейна екскурсія. Думала, сконаю... — зітхнула Фріда.

— Твій брат іще такий нічого, не наїжджай! Пам'ятаєш, як він із тобою панькався, коли ти зламала ногу? Бідолашний Дані... — Лусія згадала ті часи, коли Фріда кульгала на милицях.

— Я йому так і перекажу! Дані дуже зрадіє, бо він тобою марить...

— Та ну тебе! Не мели дурниць!

— Лусія вже зайнята! — іронізувала Сусана, й далі підпираючи двері.

— Ти йому, сердешному, так нічого й не скажеш? — запитала Беа і прикрила рота рукою, щоб Ерік часом нічого не почув.

— Ага, ти помітила, як жалібно він на тебе дивиться? — Ракель мало переймалася тактовністю.

Лусія і сама бачила, що Ерік не зводить із неї очей. Разом із Хайме та іншими хлопцями він стояв навпроти, біля свого класу.

— Та скажу, скажу! Просто я хотіла спершу підійти до вас. Ви ж знаєте, що завжди будете в моєму серці на першому місці.

Дівчата обізвали її вертихвісткою і випхали до хлопця, що тихо страждав у гурті однокласників біля протилежної стіни. Лусія пішла до Еріка — найгарнішого хлопця у школі. Її хлопця! Пальцями прочесала гривку, надаючи їй більшого об'єму. Вона досі не могла повірити, яке щастя на неї звалилося. Лусія могла вічно дивитися в ці зеленючі очі й на довге біляве волосся, що так йому личить. Ерік побачив, хто до нього йде, і тажко покинув друзів. Посередині вони зустрілися.

— Привіт, Лусіє! 

— Привіт, Еріку! 



Лусія стала навшпиньки й обмінялася з Еріком привітальними поцілунками. Без такого маневру вона зі своїм зростом до його щік не діставала. А щоким Еріка тим часом помітно спалахнули.

— Як вихідні? 

— Добре! З'їздили до бабусі й там відсвяткували День матері. А в тебе?



— Так собі... Футбольний матч у суботу й велосипед у неділю.

— Прикольно!



Лусіїні вихідні минули цілком непогано, хоч і в сімейному колі. Було сонячно, тож вона трохи позасмагала, тільки в майці та з супер-мега-захисним кремом. Небезпечно бути рудою і світлошкірою. Неможливо спокійно довіритися сонячним променям, що непомітно й підступно таки зроблять своє. Бабуся Августина організувала посиденьки в саду й приготувала фідеу\*, від якого залишилися лише три порожні сковороди, і на десерт — шоколадний пиріг із «M&Ms», якому взагалі ціни немає.

Вони з Еріком ніяк не могли визначитися з побаченням, про яке домовлялися ще місяць тому, перед великодніми канікулами. Коли комусь з них випадала вільна хвилинка, інший неодмінно мав насичений графік. Ерік був членом футбольної команди свого району і по суботах чи неділях, коли як, мусив ходити на матчі. Лусія на жоден із них досі не потрапила.

— У суботу твій день народження! — нагадав Ерік.

— Ага... — усміхнулася вона.

---

\* Фідеуа — традиційна іспанська страва, готується з дрібних макаронів та морепродуктів. — *Тут і далі прим. пер.*

Не забув! Хоча в цьому й не було його особливої заслуги, адже Tuenti ще на початку місяця всім повідомило про іменинників.

— Маєш плани на суботу?

— Ні-ні, я подумав, можливо, ти захочеш відсвяткувати разом...

— Звичайно! — перебила його Лусія і затараторила так, щоб Ерік уже не мав шансів для відступу. — Ми могли б усі разом сходити в кіно: ти, Хайме, Рауль, Ракель, Фріда, Сусана, Беа і я. Що скажеш?

— Супер! Залюбки!

Ерік зважився взяти Лусію за руку. По всьому її тілу побігли мурашки. Вона досі не звикла до його ніжних жестів і щоразу ніяковіла. Дівчат не видно, адже Лусія стоїть до них спиною, та вона знає, що ті уважно за ними спостерігають і, напевно, шепочуться.

— Я рада!

Ерік усміхнувся, і Лусія мимоволі поправила йому пасмо волосся, яке впало на щоку. Що довше вона на нього дивилася, то більше не вірилося, як їй пощастило. Та пролунав дзвінок — час розходитися по класах.

— До зустрічі!

За межами школи зустрітися ніяк не випадало, і Лусія з Еріком компенсували це короткими розмовами на перервах. Збиралися традиційно під оливковим деревом, усі разом — його



друзі та її подруги. Хоча хлопці часто йшли пограти в футбол чи у щось інше.

— Так, побачимося!

Прощалися, узявшись за руки. Лусія затрималася на мить, провела Еріка поглядом до класу, де вони з Хайме пішли до своїх парт у кутку. Вона й далі усміхалась, аж рот заболів. І тільки за партою стала морально готуватися до уроку англійської, що саме розпочався.



Вчителька англійської озвучила тему уроку, аж раптом постукали у двері. Зайшла Ворона у своєму незмінно чорному, а з нею — красивий незнайомец: коротке світле волосся, майже біле, вдягнений не у їхню шкільну форму, а просто в джинси і тісний чорний балахон. Він зухвало посміхався. Ворона, цокаючи підборами, підвела хлопця до пані Далловей. Вчителька англійської була не в захваті, що хтось посмів перервати її урок. Навіть якщо цим кимось була сама класна керівничка. Пані Далловей поправила копицю на голові, наче зачіска була недостатньо стійкою, і розправила невидимі зморшки на своїй довгій сірій сукні.

— Це Кай. Він приїхав із Берліна, зі школи Енні Х'юзер. Буде в цьому класі до кінця навчального року. Кай не дуже добре знає іспанську, тому, будь ласка, говоріть із ним повільно. Можеш сидати, Каю!